

[Frandsen.]

SF vil hverken forhale sagen eller jaske sagen igennem. Af hensyn til det bedst mulige resultat ønsker vi en grundig debat her i tinget, i udvalget og i befolkningen. Vi kan ikke være med til at presse en lovgivning ned over hovedet på befolkningen, og vi ønsker derfor at sikre, at befolkningen er med på den lovgivning, vi gennemfører. Det er min og mit partis absolutte overbevisning, at når et tilstrækkeligt informationsarbejde er blevet udført, vil befolkningen forstå, at en lovgivning, der giver lønmodtagerne del i ejendomsretten og dispositionsretten, er en rigtig lovgivning.

Med disse bemærkninger kan jeg sige, at mit parti går til udvalgsarbejdet med megen interesse for at få løst en række af de problemer, som ligger i det lovforslag, som regeringen har fremsat, men samtidig vil fremhæve en række af de problemer, som er anført her.

Poul Schlüter: Sagen om økonomisk demokrati er så ubetinget den mest vidtrækkende, der har været sat på folketingets dagsorden i en lang årrække. I virkeligheden er den vigtigere end beslutningen om EF. Jeg skal derfor på min gruppes vegne fremføre nogle synspunkter som et supplement til hr. Simonsens ordførertale.

Vi mener, det er på sin plads at tale fuldstændig lige ud i dag. Derfor vil jeg også gerne sige aldeles klart og uden forbehold, at hvis regeringen holder fast på at ville gennemføre økonomisk demokrati efter den tvangsrecept, som de fremsatte lovforslag er udtryk for, vil det konservative folkeparti bekæmpe regeringens hensigter med alle de parlamentariske og folkelige midler, som er til vor rådighed. Vi har én afgørende hovedgrund til det og en række andre ved siden af.

Regeringsoplægget vil føre til en fundamental strukturændring i det danske samfund, som lønmodtagerne ligesom alle andre er dårligt tjent med. Vedtages lovforslagene, vil Danmark som en slags socialistisk samfund være en kendsgerning i løbet af en kort årrække. Det bliver måske ikke socialisme i gammeldags forstand, som Karl Marx teoretiserede den. Regeringsoplægget, det skal jeg gerne erkende, er måske smartere og i alt fald mere indsukret, men resultatet bliver stort set det samme. Finansministeren

har ret, når han udtaler, at lovforslagene er socialisme og en bekæmpelse af den private ejendomsret. Om dominansen over virksomhederne i Danmark ligger direkte hos staten eller indirekte hos den store kollektive fond, er blot to sider af samme sag. En så total forandring af grundlaget for det danske samfund skulle man i det mindste tro først blev forelagt folketinget efter særdeles grundig forberedelse, men det er jo det modsatte, som er tilfældet; lovforslagene økonomiske og juridiske følgevirkninger fortaber sig i tæt tåge og har åbenbart ikke interesseret regeringen.

Det er efter min opfattelse en parlamentarisk skandale af dimensioner, at folketinget får forelagt et så uundersøgt lovkompleks, og endda har regeringen den dristighed at foreslå ikrafttrædelse så tidligt som den 1. juli i år.

Regeringen, og ikke mindst statsministeren, har i denne sag valgt udelukkende at optræde som LO-ledelsens forlængede arm, men har dermed også leveret et selvportræt både af sin saglige og sin folkelige basis. Regeringen har nemlig intet holdepunkt, snarest det modsatte, for at tro, at LOs store medlemsskare har sympati for den samfundsrevolution, regeringen pønser på. Det er først og fremmest LOs professionelle ledelse — det er klart for os alle — der står for de tanker, lovforslagene bygger på, ingen andre er reelt taget med på råd. Erhvervsorganisationerne og alle andre, der repræsenterer væsentlige sider af sagskinds-kaben, har man med vilje og forkærlighed blæst et stykke ved valget af lovforslagenes principper. Der er ikke gjort ringeste forsøg på at få parterne på arbejdsmarkedet til at søge frem til fælles forslag, som regeringen derefter kunne bygge på. Derfor skal folketinget i dag finde sig i at førstebehandle en række lovforslag, de vigtigste i årtier, uden fast grund under fødderne. Det bør være sådan, og det plejer at være sådan, at folketinget tager stilling til grundige og velforbredte udredninger, som sagkyndige har lagt navn til. Men i kæmpesagen om ØD forlanger regeringen, at folketinget selv skal være kommission og udføre den detailbelysning af lovforslagene, som regeringen i sit hastværk har forholdt folketinget. Det bør vi ikke finde os i.

På et utal af vigtige områder savner vi